

Con Đường Cùng Của Tên Chủ Soái

Nhắc lại. Tiểu Cô bây giờ đã có danh tính hẳn. Nghe nghĩa phụ thuật lại nguyên nhân nào người đã ra tay phò trợ nhà Trần, cậu chợt nhớ lại mấy hôm trước bên bến đò ngang, gặp lão lái đò mời đến thăm thảo xá nằm dưới lũy tre xanh. Thành Nhân bèn kể lại cuộc gặp gỡ lão lái đò rồi nói:

– Gia gia ạ! Nếu ta biết tận dụng tre xanh làm thành lũy chống quân thù thì hay lắm đó! Con thấy lão lái đò sống giữa những bờ tre trông an toàn lắm...

Bạch Diện Thư Sinh gật gù nói:

– Ta cũng đồng lòng với ý kiến hiền nhi! Đánh thắng giặc rồi, ta sẽ bàn với thánh thượng cho trồng tre thật nhiều ở vùng Khoái Châu để dự phòng làm căn cứ địa. Ta biết rất rõ thế nào bọn Mông Cổ cũng sẽ làm bá chủ Trung Nguyên, và một khi chúng đã bình định xong dải đất rộng lớn ấy, chúng sẽ nỗ lực thôn tính luôn Đại Việt chúng ta! Vì vậy, ta nên lo trước là hơn.

Ngô Thành Nhân nghe nghĩa phụ nói vậy trong lòng rất lấy làm khâm phục.

* *
*

Đây lại nói về bọn giặc Nguyên Mông đang đóng ở thành Thăng Long. Vừa qua nhận được bản báo cáo mật cùng bức họa đồ vẽ theo trận pháp Bát Môn Liên Đài bày ra nơi địa hạt vùng Thiên Mạc, tên chủ soái giặc Mông hí hửng điều binh kéo xuống. Hấn chỉ để lại một ít cao thủ và số già yếu bệnh tật giữ thành mà thôi! Ngột Lương Hợp Thai cứ ngỡ phen này sẽ bắt sống vua tôi nhà Trần chẳng khó khăn chi, hấn chia quân xông vào tám cửa trận. Với trận đồ Bát Môn Liên Đài hấn đã nắm trong tay thì còn lo gì không phá nhanh được? Nhưng, hỡi ôi! Thiên bất dung gian! Tám cửa Liên Đài chỉ sau hai giờ đã biến thành tám cửa vào chốn âm ty địa ngục. Trên hai vạn tinh binh Nguyên Mông bị chết gần một nửa. May cho tên chủ tướng giặc, hấn vốn là một tên cáo già nên chỉ đứng ngoài đôn đốc thuộc hạ xông vào chỗ chết... khi màn đêm lù lù dần, hấn mới phát hiện ra trận pháp ở đây không phải là Bát Môn Liên Đài như tên quan viên của triều đình Đại Việt đã báo với hấn. Hấn tức giận lồng lên như con thú mắc bẫy, vội vã thu quân. Nhưng khi Ngột Lương Hợp Thai kéo tàn quân về tới Thăng Long mới hay kinh thành đã đổi chủ. Hấn bèn hạ lệnh cho quân sĩ công thành nhưng nhiều phen vẫn không hạ nổi. Vua Trần thấy quân giặc chỉ còn hơn phân nửa, định mở cửa thành kéo binh ra khiêu chiến, Ngô Thành Nhân liền can gián:

– Giặc đang lúc như con thú dữ bị thương, nếu ta đem quân ra, chưa chắc đã lui được chúng. Chi bằng cứ giữ vững kinh thành, chờ quân Trần tướng quân từ phía Tây, đồng thời lại ẩn nhẫn đợi tin của Lý quân sư đã. Khi hùng binh của ta ba mặt giáp công, lúc ấy còn lo gì bọn giặc không tan?

Trần Quang Khải nói:

– Tâu bệ hạ! Kế của Ngô công tử thật là hay lắm! Khi đêm, Lý quân sư có dặn mặt tướng rằng chớ khá khinh địch mà hao tổn quân binh!

Độc Cước Thần Hành nói:

– Bệ hạ yên tâm! Tối nay, lão phu sẽ bay qua trại giặc lấy chiếc thủ cấp của tên chủ soái chúng mang về đây cho bệ hạ coi!

Vua Trần mừng rỡ nói:

– Lão tiên sinh nhọc sức vì đất nước, quả nhân xin đa tạ!

Ngô Thành Nhân trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới nói:

– Theo thiên ý của tiểu sinh thì trước sau bọn giặc này cũng sẽ chạy dài thôi. Muốn dứt đường rút của chúng, tiểu sinh có kế này...

Cậu bèn nhắc đến chuyện ngày trước có ghé lại Ngọa Long sơn. Đối với cậu, trại chủ Ngọa Long Sơn Độc Nhãn Long là một vị anh hùng trong giới giang hồ, rất thù bọn ngoại xâm cướp nước. Cậu đề nghị vua Trần ban chiếu sắc phong Ngọa Long sơn vương làm tướng quân. Cậu lại thảo thơ dặn bá phụ hãy chờ ở đó đón đường rút lui của giặc. Nhà vua thuận lời ngay. Chẳng bao lâu, một tên thám mã tin cần được giao cho việc này...

Đêm đó, tên chủ soái giặc Nguyên Mông đang điên cuồng phần nộ chột tiểu tốt vào quỳ thưa:

– Bẩm tướng công! Có tên quan viên của triều đình Đại Việt, xin ra mắt! Xin đợi lệnh tướng công!

Ngột Lương Hợp Thai nghe vậy chẳng kịp vận giáp trụ gì cả, chỉ cần mấy cái nhún mình, hấn đã bay ra ngoài dinh trại. Tên phản bội còn đang khép nép đứng chờ, bỗng thấy một bóng người to lớn từ trong nội dinh bay đến. Bằng một thủ pháp đơn giản, Ngột Lương Hợp Thai xách gọn tên quan viên nọ như xách một con cóc. Hấn gầm lên một tiếng dữ dội, thẳng cánh giáng xuống tảng đá lớn gần đó. Tên khốn nạn kia trở thành một đồng thịt bầy nhầy, máu lộn với óc bắn ra tung tóe. Thật đáng đời cho một tên bán nước đê hèn!

Nguyên nhân đưa đến cái chết thê thảm của tên quan viên triều đình Đại Việt thì chẳng có gì khó hiểu cả, đã bán đứng vua tôi nhà Trần bằng cách sao chép những điều cơ mật, trong đó có trận đồ Bát Môn Liên Đài của quân Đại Việt đem dâng cho giặc. Nhưng cả y lẫn tên chủ soái giặc Mông không ngờ bên Đại Việt đã biết rõ sự việc này, nên liền thay đổi trận pháp. Vì vậy, bọn giặc mới thất bại chua cay. Và lại bị một vết khá đau như thế, con cáo già Ngột Lương Hợp Thai lại tưởng đâu tên nội gián kia đã lừa gạt hấn, cho nên hấn mới phần nộ mà giết ngay, chẳng cần một lời phân giải. Xưa nay, lòng dạ của bọn xâm lược lả như vậy?

Giết xong tên nội gián, Ngột Lương Hợp Thai chưa kịp bước vào dinh trại, bỗng thấy thuộc hạ hốt hoảng chạy tới báo:

– Bẩm tướng công! Quân Đại Việt từ ba phía đang kéo binh tiến thẳng đến dinh trại ta. Xin tướng công liệu tính gấp!

Ngột Lương Hợp nhai thất sắc, hấn liền phân công cho các tướng sĩ thuộc quyền chia ra làm ba mặt cự địch. Trong giây khắc bàng hoàng, hấn chực nhớ đến lời người thiếu hiệp lãng tử Lưu Văn đêm nọ: “Đừng thấy vua tôi nhà Trần tạm thời rút khỏi Thăng Long là hèn nhất đâu nhé!... Ha ha ha! Ta xem các người như bầy cá mắc cạn rồi đó! Nếu các người muốn bảo toàn tính mạng, hãy nhanh chóng cút ngay về nước!”

Tên chủ soái nhớ đến giọng nói hùng hồn, đánh thếp ấy mà rúng động tâm can! Hấn định gom nhặt số của cải cùng đám thủ hạ thân tín thoát vòng tử địa. Bất chợt, một người xuất hiện trước mặt hấn tựa như hồn ma bồng quế từ âm phủ hiện về. Nhìn qua thân pháp vi diệu ấy, Ngột Lương Hợp Thai bật thốt

– Trời, “Phi Áo thần hành”! Người là...

– Ha ha ha ha! Khá khen cho tên đầu sỏ giặc Thát kia cũng có chút kiến thức đó! Ta là Độc Cước Thần Hành đến lấy đầu mi đây?

–Ồ! Thì ra người là lão quỷ một giò đấy ư! Ta với người không thù không oán có sao người lại mò đến đây để gây sự?

Độc Cước Thần Hành ngửa mặt lên trời cười ngất. Dứt tràng cười, lão liền nạt lớn:

– Thằng giặc già mồm bẻm mép! Mi xua quân sang đất nước ta giết người cướp của, lại còn đốt phá kinh thành của Đại Việt nữa, sao lại gọi là không thù không oán? Đất Nam này đâu có chịu để cho bọn mi mặc tình thao túng như vậy? Mi đến chốn này làm tàng quá, ta phải trị tội mi thôi!

Lời chưa dứt, một luồng kinh lực nhằm tên chủ soái giặc Mông ập đến mạnh kinh hồn. Ngột Lương Hợp Thai vốn là một tay đại cao thủ giang hồ du mục, đã từng ngang dọc vẫy vùng trên xứ sở hoang mạc rộng mênh mông. Hấn luyện đến trình độ võ công thượng thừa, nhìn vào màn đêm rõ hơn nhãn quang loài cú. Thế mà thân pháp của Độc Cước Thần Hành quá ư thần diệu, làm hấn không thể nào định vị được đối phương để ra chiêu cự địch. Tuy nhiên, cũng nhờ phần lớn vào bản năng của con nhà võ, hấn vận công đưa ra một luồng kinh lực để kháng cự.

– Kinh!

Bọn tùy tướng cùng đám lính giặc, đứa nào cũng có võ nghệ, song trình độ chưa đạt đến mức tinh vi, nên chỉ thấy ngỡ ngàng sửng sốt. Bọn chúng cứ ngỡ là chủ tướng đang đấu nhau với quỷ sứ ma vương. Đến khi nghe hai luồng kinh lực chạm nhau bọn giặc mới thật sự kinh hoàng khiếp đảm.

Nhắc lại, Ngột Lương Hợp Thai sau cái va nhau với địch thủ, lạng choạng thoái lui hai bước, máu huyết trong người chạy loạn xạ. Hấn vội vàng vận khi điều hòa các đại huyết, bụng bảo dạ rằng: “Trước khi ta ra đi, sư tổ Hồn Thế Tà Thần có dặn ta rằng, nếu gặp phải Ngũ Hùng Kiệt Hiệt ở xứ Nam man thì lo mà chuồn cho lẹ. Nay

chỉ có một lão mà đã khó địch lại rồi, e gặp thêm mấy lão kia nữa thì khó toàn tính mạng. Đâu ta thử dùng bí pháp tuyệt luân của sư tổ đánh lão một trận may ra gỡ gạc chút đỉnh!” Nghĩ rồi vận khí đề cương, phong tỏa ba mươi sáu đại huyết, dùng bí pháp phân diệu khôn lường của An Nam Cái Thế Kỳ Nhân. Độc Cước Thần Hành hiện ra phía sau lưng hấn đứng cách năm trượng thét hỏi:

– Tên giặc râu xồm kia! Có phải mi đang dùng bí pháp “Thiết Chưởng mật tông” đó hả? Mi có biết rằng, cái món này thằng chó chết Hồn Thế Tà Thần đã đánh cắp của bản môn không?

– Lão già què đừng xúc phạm đến sư tổ của ta. Hãy xem đây!

Ngột Lương Hợp Thai vừa dứt lời, chỉ thấy đôi song chưởng xòe ra lớn dần, nhằm thẳng vào đối phương lấn tới. Độc Cước Thần Hành chẳng dám khinh thường, vọt vọt mình lên không. “Thiết Chưởng thần công” đánh tới với nội lực thâm hậu của tên tướng giặc, tạo nên sức mạnh kinh hồn. Độc Cước Thần Hành nghĩ bụng: “Thằng này đúng là đệ tử của Hồn Thế Tà Thần rồi! Hấn dùng bí pháp ‘Thiết Chưởng mật tông’ đạt tới mức siêu phàm như vậy là cùng! Ta chớ có nên khinh thường hấn!...”. Nghĩ rồi lão lại giở thuật “Phi Ảo thần hành” luồn đến sát sau lưng địch thủ, định hạ độc thủ bằng song chỉ tuyệt vời. Song, vốn là một bậc trượng phu quân tử hành động lúc nào cũng đường đường chính chính, chẳng lẽ lão lại đi làm một việc ám muội như vậy, coi sao được? Nói cho ngay, cũng nhờ chính ý nghĩ trong sáng của lão kỳ nhân mà tên tướng giặc mới chưa bị vong mạng. Lão “hừ” lên một tiếng rồi bay vòng về phía trước mặt địch thủ. Ngột Lương Hợp Thai cùng lúc đưa ra hai luồng kinh lực, tay tả đẩy tới trước, tay hữu phát về phía sau, Độc Cước Thần Hành lại bay lên không, né khỏi một cách tài tình. Tả chưởng của tên tướng giặc chạm phải một kinh lực khác, sung mãn vô biên:

– Kinh!

Nên nhắc lại rằng, một khi tiền hậu đồng công thì dĩ nhiên nội lực phải chi phối, tên tướng giặc đánh đòn chính dồn về phía sau lưng, còn đòn trước mặt là đòn đánh dự phòng. Nhưng hấn không ngờ đòn phụ lại chạm phải một luồng kinh lực trọn vẹn của bao nhiêu năm công lực. Khi hấn đảo lộn về phía sau một vòng mới phát hiện ra nguồn gốc của bí pháp lạ:

– Trời! Lôi Âm thần công!

Bỗng một chuỗi cười xé màng nhĩ vang lên lạnh lạnh:

– Kha kha kha! Thằng mọi trâu nước cũng biết đặng bí pháp của lão gia à?

Hấn trợn mắt ngó lại, thấy một lão già lùn râu dài chấm gót, khuôn mặt hồng như quả táo chín. Hấn thất kinh hỏi:

– Các hạ là...?

Chòm râu bạc rung rung, giọng con nít cất lên the thé:

– Ta là lão Hoàn Đồng họ Triệu đây! Lão già què kia đã nương tay cho người

đó. Chứ gặp phải lão gia đây thì con đã tới số rồi! Hà hà!

Cùng với tiếng cười, hai luồng kinh phong ập đến. Ngột Lương Hợp Thai vùng nghĩ: “Hồng rồi! Hồng rồi! Lão què đã khó địch, lại thêm lão lùn này nữa ta làm sao cự cho lại! Thôi, thôi! Chớ nên trì hoãn nữa!” Hấn gắng vận toàn bộ chân lực vào bí pháp “Thiết chưởng thần công”. Bốn luồng kinh lực va chạm nhau làm đôi chân của Triệu Lão Hoàn Đồng lún sâu xuống đất. Trong khi đó Ngột Lương Hợp Thai bắn lùn ra ngoài một trượng, mồm ộc ra một búng máu tươi, lão đảo mấy vòng. Khi gượng lại được, hấn cố gắng phi thân vọt mình lên lưng một con tuấn mã, dong cương giục ngựa đào tẩu. Triệu Lão Hoàn Đồng đang còn vì đôi chân lún sâu xuống đất. Nếu lão không có được trình độ nội lực phi phàm, thì chưa chắc đã yên thân với môn bí pháp “Thiết chưởng thần công” cực kì lợi hại ấy! Lão bèn gọi Độc Cước Thần Hành:

– Tam ca! Còn chờ gì nữa mà chẳng rượt theo hấn? Để hấn thoát sao?

Độc Cước Thần Hành đáp:

– Ngũ đệ đừng lo! Trước sau gì chiếc đầu lâu của hấn cũng được bêu nơi cổng thành Thăng Long mà thôi! Ta nên đi xem qua cuộc giao tranh ở cửa Nam thành ra sao! Nếu quân Đại Việt thất thế, anh em ta sẽ cùng nhau trợ lực!

Lúc đó, bọn tùy tướng của Ngột Lương Hợp Thai thấy chủ của chúng cao chạy xa bay, cũng vội vàng dong ngựa chuồn sạch ráo, bỏ lại dinh trại không một bóng người. Triệu Lão Hoàn Đồng toan châm lửa đốt rụi những dãy trại của giặc, Thấy vậy, Độc Cước Thần Hành liền ngăn lại mà nói:

– Không nên đốt làm gì! Ngũ đệ cứ để nguyên đó sáng ra sẽ có người thu dọn! Chúng ta chớ nên bận tâm. À... nghe nói ngũ đệ đi với nhị ca. Vậy, chứ nhị ca đâu rồi?

Triệu Lão Hoàn Đồng đáp:

– Nhị ca đang ở trung quân của Quốc Tuấn!

– Quốc Tuấn nào?

– Quốc Tuấn họ Trần, làm Tiết chế quận công triều đình Đại Việt và cũng chính là diệt tể của tiểu đệ đó!

– Còn nhị ca của chúng ta? Người có khỏe không hiền đệ?

– Lão già què này hỏi gì lạ dữ a? Không mạnh sao lại tái xuất giang hồ? Không mạnh sao dám chui đầu ra giữa rừng đao kiếm?

– Hà hà! Cái thằng lùn này vẫn còn cái tính bắt bẻ nhỉ? Ta hỏi là hỏi cho có chuyện để nói, với lại lâu ngày không gặp nhị sư huynh thì phải quan tâm thăm hỏi ân cần mới đúng đạo chứ! Sao người lại hoạnh học ta?

– Ai biểu sư huynh bày đặt hỏi thăm sức khỏe? Nhưng mà tam ca ơi! Tiểu đệ quên quấy đi mất. Nhị ca của chúng ta bị bệnh nặng lắm!

Độc Cước Thần Hành ngó người ra:

– Giỡn hả? Người mới nói mạnh khỏe đó mà?...

– Thật đó! Bệnh của nhị ca nặng lắm! Hiện giờ không có thuốc nào chữa nổi bệnh này cả!

– Ngũ đệ nói sao? Nhị ca bệnh nặng à? Mà bệnh gì mới được chứ? Nhị ca đã được đại ca Hồng Lĩnh Thần Y truyền cho nhiều bí quyết luyện các món linh đơn thần diệu, chữa trị được bá bệnh trên đời. Có sao bản thân người mắc bệnh mà chẳng có thuốc chi trị nổi? Vô lý lắm!

– Ha ha ha! Cái bệnh quái này nó hành hạ tâm hồn người ta ghê lắm! Chình như đại sư huynh của chúng ta thần thủ khác nào Biển Thước, Hoa Đà tái thế, vậy mà cũng đành chịu bó tay thôi! Nhưng... thằng lùn này sẽ chữa được!

Độc Cước Thần Hành trở mắt nhìn Triệu Lão Hoàn Đồng như nhìn một người lạ:

– Ngũ đệ! Bệnh gì mà ghê gớm vậy?

– Hà hà! Đó là bệnh tương tư! Thánh dược còn chịu thua đấy! Người mắc chứng bệnh này tâm hồn điên đảo điên. Ở ngoài mặt thì thâm trầm như mặt hồ lặng gió, nhưng kỳ thực thì trong lòng nổi lên những đợt sóng ngầm muôn phần dữ dội!

–Ồ! Nói vậy, đến giờ này nhị ca vẫn còn tơ tưởng đến muội điên ấy ư? Mấy hôm trước đây ngu huynh có gặp muội ta!

– Tam ca đã gặp con muội đó à? Ở đâu?

Độc Cước Thần Hành nói:

– Có! Muội bị nhốt trong lãnh cung, tưởng đâu đã xuống âm ty dạo chơi từ đời nào rồi. Chẳng dè ẩn mình trong ngôi nhà mồ ấy. Muội lại luyện được bí pháp quái chiêu điên điên khùng khùng mà thâm hậu vượt bậc. Nếu như ta mà không có thuật khinh công “Phi Ảo thần hành” thì chắc cũng bị rơi xương với con muội rồi đó!

–Ồ!...

Hai lão kỳ nhân định rủ nhau đi, chợt nghe tiếng quân reo ngựa hí từ xa vọng lại. Chẳng mấy chốc, dưới ánh sáng của nhiều ngọn đuốc bập bùng soi tỏ mặt những viên dũng tướng Đại Việt. Một viên tướng trẻ uy nghi dưới ngọn soái kỳ, cung tay thi lễ nói:

– Kính chào lão tiên bối ạ!

Triệu Lão Hoàn Đồng lạnh miệng nói:

– Đây là tam ca của lão phu, có biệt hiệu là Độc Cước Thần Hành! Diệt tể hãy ra mắt người đi! Còn đây là Trần Quốc Tuấn.

Ngắm nghía chàng võ tướng trẻ tuổi một hồi, lão già què mới gật gù thốt:

– Ủ! Coi rất tốt mã! Hiền đệ nhớ truyền thêm bí pháp cho hấn nghe! Hấn đúng là rường cột của đất nước đó! Chà! Trông qua cũng biết là bậc trượng phu quân tử ít người sánh kịp! Này! Này... hiền diệt! Lão huynh mù lòa của ta có đó không?

– Thưa tổ bá! Tản Viên chân nhân tiên bối đã vào thành sau khi đánh tan giặc ở

mặt Tây.

Lúc đó bốn viên tướng khôi giáp chỉnh tề cùng ra mắt Độc Cước Thần Hành:

– Bọn hậu sinh bất tài là Ngư Tiều Canh Mục xin kính chào lão tiên bối Độc Cước Thần Hành!

Lão già què vôi lách mình qua một bên, nói:

– Ô, thì ra là Võ Lâm Tứ Kiệt đây ư? Hảo hảo! Lão phu tuy ẩn tích giang hồ, song mấy chục năm về trước có nghe danh chư vị anh hùng Võ Lâm Tứ Kiệt phò chính diệt tà công đức vô biên! Nay hân hạnh cho lão phu được diện kiến!

Ngư Kiệt vòng tay thưa:

– Lão liền bối quá khen, làm cho anh em vãn bối lại càng thêm thẹn! Đã mang thân ra chốn giang hồ, lại lỡ làm hiệp khách thì phải xả thân vì nghĩa thôi!

Độc Cước Thần Hành vuốt râu cười khà:

– Khí khái như vậy là cùng!

Lão bèn hỏi thăm qua việc giao tranh với giặc ra sao. Trần Quốc Tuấn thay mặt chư tướng đáp:

– Thưa, quân sĩ hợp lòng, hợp ý, lại có sự ủng hộ của nhân dân nên bọn giặc tháo chạy đi đâu cũng bị truy kích. Vừa rồi, tiểu đệ có nhận được một tin khá quan trọng là bọn Quân Anh bang đang kéo quân về Thăng Long và chuẩn bị tràn qua Đông Bộ Đầu!

Độc Cước Thần Hành ngó người sư đệ lùn của mình, nhíu mày hỏi:

– Ủa, ngũ đệ! Bang hội này ở đâu, nghe lạ tai quá vậy?

Triệu Lão Hoàn Đồng đáp:

– Nó mới được thành lập chỉ mấy năm gần đây thôi! Bang chủ của chúng là đệ nhất Giang Tây song ma đó!

– Giang Tây Song Ma à? Anh em nhà họ Quách đấy ư? Thằng Quách Đại đã từng làm phó chưởng môn nhân phái Võ Đang kia mà?

– Đúng vậy! Nhưng hắn đã phản bội sư môn từ lâu rồi. Hắn qui tụ đám ma đầu trong giới võ lâm Trung Nguyên lập riêng bang hội, mạo danh chính nghĩa, mưu bá đô vương. Dã tâm của hắn là thôn tính Đại Việt, củng cố thêm thế lực xong mới náo loạn Trung Nguyên giành quyền bá chủ!

– Đây ngũ đệ! Chúng ta đi ngay thôi!

Triệu Lão Hoàn Đồng quay qua dặn dò Trần Quốc Tuấn. Võ Lâm Tứ Kiệt hiện trong vai trò Tứ Trụ Tướng quân, nghe nói đi đánh với Giang Tây Song Ma, bèn hăng hái xin phép được theo hai lão kỳ nhân. Quốc Tuấn ân cần nói:

– Tứ Trụ tướng quân hãy giữ mình cẩn trọng. Bản soái sẽ đến tiếp ứng ngay!

Đội mấy người đi khuất vào đêm tối, chàng bèn ra lệnh cho binh sĩ thu dọn chiến

Ngô Vương Bi Lục : Q2_Quyết Đấu Quân Ma

Tiên Minh Châu

lợi phẩm trong dinh trại giặc Mông. Xong xuôi, chàng dồn lực lượng, kéo quân về hướng Đông Bộ Đầu...

– o O o –